

De les Rocoses a Les Praderies

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

A mida que anem deixant el Park Nacional de Jasper comencem a travessar immensitats de boscos d'avets i bedolls d'alçada mitjana; suposo que just deuen començar a brostar. Entremig, de tant en tant alguna daina o algun cervató.

No es veu ni una ànima.

Fa dues hores que em sortit de Jasper i només trobem dos poblats, un d'ells és més gran, amb botigues que sembla que hi ha de tot. Son poblats molt a prop d'unes immenses serradores de fusta amb piles i piles de troncs que no s'acaben mai.

Tot el camp i el paisatge que veig es molt moll i molts racons nevats encara.

Ara entenc el reportatge que vaig veure per la tele sobre els transportadors de troncs i que deien que havien de fer el transport durant els mesos d'hivern que els camins i carreteres estan gelades, ja que després, quan comença el desgel tot son aiguamolls i és impossible transitar amb aquells immensos tràilers de troncs.

A estones sembla que hagi passat una guerra ja que tot son arbres caiguts i pals de l'electre trencats. Suposo que deu ser l'efecte de les nevades. No els hi deu donar temps de posar-ho en solfa que ja deu tornar a nevar i destrossar el que s'ha arreglat.

La gent que viu en aquests poblats han de ser d'una fusta especial, ja que és molt dur tot el que es veu. De fet tot aquest paisatge deuen ser les grans extensions que es veien des de l'avió abans d'aterrar a Vancouver i que semblaven immensos deserts obscurs tacats de blanc. Estem lluny de tot. El mòbil no té cobertura des que vam sortir de Vancouver fa quatre dies, sembla impossible! No es veu ni una antena! Tot és salvatge, fins i tot els pals de l'electre; no hi ha torres de ferro ni res que s'hi assembli, i aixó que tota l'estona anem paral·lels a la Hígway número 16.

De les Rocoses a Les Praderies

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

Excepte la carretera principal , totes les altres que es veuen estan sense asfaltar.

Comento aixó amb un dels viatges que trobo al bar del tren i em diu que es normal que el manteniment de carreteres asfaltades és molt costos per la quantitat de gent que hi ha i que, és clar, no val la pena . Em sorprèn el que em diu i de moment no ho acabo d'entendre però...

Fa cinc hores que hem sortit de Jasper i deuen faltar dues hores més o menys per arribar a Edmonton la capital de l'Alberta. Per aquí es comencen a veure prats amb bestiar que pastura; però l'herba és seca, com la de després de nevar, encara que de mica sembla que va verdejant.

De les Rocoses a Les Praderies

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

Ja es comença a veure algun prat llaurat entremig de boscos de bedolls petits. I les torres elèctriques de ferro. I la carretera ja es torna autopista. Tot de mica en mica va essent més civilitzat.

Molt aviat, tot ja és pla, immens i al mig de tot un bolet d'edificis alts, estem arribant a Edmonton. Hi femt una parada de mitja hora i continuem cap Saskatchewan. Des ara ja tot és un inacabable camp de blat amb fileres de sitges per emmagatzemar el grà que amb tren porten des dels mateixos camps fins als ports del pacífic, o l'atlàntic.

Tot Saskatchewan es així, camps i més camps, una sitja al costat d'una altra, petits pobles amb cases fetes de fusta molt a prop dels prats.

Travessem de nit una gran part d'aquesta província. A les vuit del dematí arribem a Winnipeg que és la capital comercial i de negocis de les praderies. I també és la capital de La Manitoba i punt de sordita dels trens que porten cap al Nord per la terra dels mètis fins a Churchill a la badia de Hudson. Hem fa feresa nom és e pensar en aquest viatge al Nord; no sé si val la pena de fer-ho. Tres mil quatre-cents quilometres a dalt del tren per terres feréstegues... pot ser molt dur.